

Museu del Còmic ▶ Programació

<<<<

EL PERIÒDIC

▶ Portada de la primera entrega d'*Héloïse*, l'última sèrie d'Alfonso Font.

▶ Jon Rohner, mariner als mars del Sud i un altre dels fills del dibuixant.

Pròxima parada: Font

▶ El creador de John Rohner protagonitzarà la pròxima exposició a Les Fontetes

▶ El dibuixant català presentarà una retrospectiva de la seva llarga trajectòria

A. LUENGO*
LA MASSANA

El Museu del Còmic continua endavant amb la seva estupenda, gloriosa singladura il·lustrada, i ja ha tancat les dues últimes exposicions de l'any: els escollits són Alfonso Font (Barcelona, 1946) i Ana Miralles (Madrid, 1959), que des del 23 de setembre i fins al Nadal se succeiran a la sala d'exposicions de Les Fontetes. Tots dos són vells coneguts de la Massana i compareixen ara amb sengles exposicions rigorosament inèdites, amb les planxes originals de l'últimíssima obra com a ganxo principal i com a flamants guanyadors del gran premi del saló de Barcelona, l'Oscar de la historieta espanyola.

Per ordre cronològic, el primer a comparèixer a Les Fontetes serà Font, i ho farà el 23 de setembre amb *Una vida d'aventures en vinyetes*, ambiciosa retrospectiva que repassa en mig centenar de planxes originals quatre decennis llargs de carrera. El dibuixant i també guionista català ha seleccionat planxes de sis de les seves sèries més personals, un tast de les dèries artístiques i temàtiques de l'autor: des de la ciència ficció més ortodoxa (*Clarke & Kubrick*, *El prisionero de las estrellas*) fins al còmic d'aventures marines al més pur estil Stevenson (*Jon Rohner*), la historieta d'època (*Barcelona a Valba*), el personalíssim humor macabre de les *Historias negras* i el salvatge Oest de *Tex*, el gran clàssic del tebeo juve-

nil italià –una mena de *Capitán Trueno* transalpi– que Font s'ha encarregat d'il·lustrar en diverses èpoques.

CÒMIC TOT L'ANY // Per arrodonir l'àpat, Font portarà sota el braç els originals dels dos primers àlbums de la sèrie *Héloïse de Montfort*, amb guió de Marazano i que Glénat –poca broma– acaba de llançar a França aquest 2010. Una fantasia medieval amb heroïna estupenda i aficionada a l'espasa i les fletxes amb què l'il·lustrador ingressarà en un futur ben pròxim al panteó on ja l'esperen Vance, Hermann i Philippe Xavier, entre d'altres il·lustres figures que també han desfilat per la Massana. L'única pega que se li pot posar és que prescindeix d'algunes de les sèries i personatges que han marcat la trajectòria de Font, des de *Taxi*, *Privado* i *Carmen Bond* –per citar la seva trilogia negra– fins a *El As Negro* i *Bri d'Alban*. Però no es pot tenir tot. Es tracta en qualsevol cas d'una oportunitat única de (re)descobrir

TOT UN CLÀSSIC

ALFONSO FONT

▶ Autor molt prolífic, Font va debutar a Bruguera abans de fer el salt a Toray i Bardón Art. Va treballar per a *Selecciones Ilustradas (Geminis)*, i als anys 70 publica les sèries *Sandberg*, *Pere et fils* i *Les robinsons de la Terre*, i *Tequila bang*, amb guió de Victor Mora). Als 80 desfila per revistes avui mítiques (*Cimoc*, *Tótem*, *Creepy*, 1984). Ha rebut el gran premi de Barcelona (1993) i el *Yellow Kid* italià (1996).

l'obra d'un dels grans de la historieta espanyola dels 70 i 80, època pròdiga en noms propis i on Font ocupa un lloc destacat al costat de clàssics contemporanis com ara Carlos Giménez i Adolfo Usero.

Amb Font i amb Miralles, l'Associació del Còmic compleix el compromís adquirit aquesta temporada, quan va accedir a retallar els continguts del Saló del Còmic amb la condició de mantenir viva durant tot l'any la flama de la historieta: els honors els va fer un històric com ho és Antonio Bernal i les seves *Joyas literarias ilustradas*. El van seguir la sèrie *Croisade i 100 anys de còmic francòfon*, i ara prenen el relleu dos dels autors més exportats del tebeo hispà. Cinc exposicions en la primera temporada, a banda del saló de primavera. I oferta tot el curs. L'aficionat hi ha sortit guanyant. Qui ho dubti, que passi qualsevol dia per Les Fontetes. L'experiència és altament addictiva. Estan advertits. ≡

*aluengo@andorra.elperiodico.com

CARTELL ▶ EN FEMENÍ

Djinn: aventura i sensualitat, segons Miralles

▶ La madrilenya tancarà l'any amb les planxes del seu gran èxit internacional

A. L.
LA MASSANA

La mostra de Font penjarà a Les Fontetes fins al 29 d'octubre i cedirà a partir del 25 de novembre el torn a Ana Miralles. La madrilenya és també una repetidora –va debutar a la Massana al 2000, i va tornar al 2006– però ara ve a punt, a punt de posar el punt final a l'ambiciosa i celebradíssima sèrie *Djinn*, que l'ha consagrat com una autora de culte a l'exigent mercat francès: són en total dotze àlbums amb guió del belga

Jean Dufaux que va començar a publicar al 2001 i que han tingut un decenni de corda. El tàndem Dufaux/Miralles hi segueix el periple de la *Djinn* del títol, heroïna contemporània resolta a reconstruir la biografia de la seva àvia, favorita de Murat, l'últim soldà turc, a l'Istanbul del 1912. Un fascinant còctel d'èpica i sensualitat en un Orient exòtic i improbable, més propi de les *Mil i una nits* que de la Turquia real, però que li serveix a Miralles per explotar el molt convincent i sempre magnètic erotisme –més aviat *light*, tot sigui dit– que ja havia cultivat a *Eva Medusa* i que ha acabat convertint en marca de la casa. El dibuix net, detallista i realista de Miralles, el color que ella mateixa aplica i –per

▶ Djinn, l'estupenda heroïna de Miralles.

què no– el gust pel voluptuós han cridat l'atenció no només dels editors i els lectors francesos, sinó també del Saló del còmic de Barcelona, que li ha concedit aquest any el Gran premi, convertint-la així en la primera dona distingida amb el guardó. Val a dir que Miralles forma part de la reduïda però molt visible nòmina d'il·lustradores de la historieta hispana. Com diu Pieras, «són poques, sí, però molt bones, i la majoria s'ha concentrat en el manga».

El cert és que no cal anar gaire lluny per trobar-ne els últims exemples: Victoria Francés va ser la sensació al saló de la Massana de fa dos anys, tot i que Miralles potser tingui més a veure amb l'univers oníric d'un Luis Royo que no pas amb el de la gòtica valenciana. Ella diu que són els guionistes i els editors els que l'han encasellat en una sensualitat que prefereix insinuar abans que ensenyar, i que alguns titllen d'específicament femenina... tot i l'èxit que recull entre els lectors masculins. Sigui com vulgui, aquest erotisme *light* l'ha acompanyat des dels seus inicis a *Bares de todo el mundo* i *Marruecos, mon amour*, als anys 80. Ja al decenni següent, *El brillo de una mirada* i *Eva Medusa* la van descobrir al gran públic, i la consagració li va arribar amb la trilogia *En busca del Unicornio*, que va presentar al 2000 a la Massana.